

Arrest

nr. 102 547 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en te handelen als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X, op 23 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2012 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 *ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De vader van de minderjarige A. R. wordt bij beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2010 gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in België in toepassing van de artikelen 9*bis* en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De minderjarige A. R. dient op 20 december 2010 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn vader in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 11 april 2011 toegestaan.

1.3. De minderjarige A. R. komt op 30 juli 2011, samen met zijn moeder en zus, het Schengengrondgebied binnen. Zij dienen zich op 12 oktober 2011 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen alwaar de minderjarige A. R. in het bezit wordt gesteld van een tijdelijke verblijfstitel die zijn verblijf dekt tot 27 november 2011. Hij wordt op 27 oktober 2011 in het bezit gesteld van de A-kaart, geldig tot 11 oktober 2012.

1.4. Op 31 augustus 2012 wordt gevraagd om een verlenging van de tijdelijke verblijfstitel.

1.5. Op 8 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

De beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die op 24 oktober 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 van de wet van 15.12.1980. om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat betrokkene onafgebroken leefloon geniet.

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

**aangezien betrokkene pas op 30.07.2011 in België aangekomen is , weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 15 jaar in Marokko en iets meer dan een jaar in België ; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst. (Marokko)”.*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe in de synthesememorie:

“Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoekster; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoekster burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Dat inderdaad het zo zou kunnen zijn dat de feiten zodanig duidelijk zijn dat een verhoor niet nuttig zou zijn indien gedaagde een gebonden bevoegdheid heeft en geen andere beslissing zou kunnen nemen dan het intrekken van het verblijf echter dit is niet het geval.

Art. 11 § 2 luidt als volgt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 1 0 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1 ° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 1 0 bepaalde voorwaarden;

De tekst vermeldt het woord kan zodat gedaagde over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt maar er is meer. Art. 1 1 § 2 voorlaatste lid stelt immers het volgende:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat gedaagde derhalve verplicht is rekening te houden rekening te houden met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Welnu verzoekster meent dat wanneer gedaagde verplicht is hiermee rekening te houden dit automatisch inhoudt dat zij de kans dient te krijgen deze elementen aan te brengen.

Immers de bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

[...]

Verzoekster verwijst naar het tweede middel voor een grondige bespreking maar het staat vast dat de korte duur van het verblijf bezwaarlijk iets zegt over de hechtheid van de gezinsband noch over het

bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in het land van herkomst. Los van het feit dat zulks helemaal niet "ondenkbaar" is maakt gedaagde een conclusie die maakt dat in ieder geval als het verblijf in het Rijk kort is in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst er nooit sprake kan zijn dat er geen familiebanden, culturele of sociale banden meer bestaan. Dit maakt een toetsing compleet nutteloos. Gedaagde ontslaat zich op deze wijze van haar verplichting deze zaken nauwkeurig te onderzoeken, onderzoek dat minstens dient in te houden dat verzoekster haar standpunt naar voren zou brengen.

Dat de hoorplicht geschonden is.

REPLIEK:

De verwerende partij stelt dat er geen hoorplicht geldt voor bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen. In casu betreft het een intrekking van verblijf.

Verwerende partij gaat er onterecht vanuit dat zij een gunst vraagt. Integendeel verwerende partij neemt het voordeel van haar weg. Hierdoor wordt er een eerder verleend voordeel ontnomen.

Daar de rechtstoestand van de verzoekster ongunstig wordt gewijzigd wegens een gegeven dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend, zal zij eerst moeten worden gehoord

(I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 260).

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd."

3.1.2.1. De hoorplicht houdt, als beginsel van behoorlijk bestuur, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 18 mei 2006, nr. 158.985).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoekster betoogt dat de minderjarige A. R. ten onrechte niet is gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zij wijst er hierbij op dat verweerder bij de toepassing van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, gelet op het woord "kan", beschikt over een zekere discretionaire bevoegdheid. Tevens stelt zij dat overeenkomstig artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet verweerder, wanneer hij een beslissing neemt in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van deze wet, rekening houdt met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst en dat, gelet op deze bepaling, de minderjarige A.R. in alle gevallen voorafgaand aan de bestreden beslissing de mogelijkheid had moeten worden gegeven om elementen in deze zin aan te brengen.

De Raad merkt allereerst op dat de minderjarige A.R. slechts beschikte over een tijdelijk verblijfsrecht in België dat geldig was tot 11 oktober 2012. Op 31 augustus 2012 diende hij zich samen met zijn moeder en zus aan bij de gemeente om een verlenging te vragen van zijn verblijfstitel. Zij waren hierbij in de mogelijkheid hiertoe alle elementen en stukken te voegen die zij dienstig achtten. Zij maakten hierbij onder meer een attest over dat hun echtgenoot respectievelijk vader reeds maanden financiële steun genoot van het OCMW, waardoor dient te worden aangenomen dat zij wisten, of minstens dienden te weten, dat niet langer was voldaan aan één van de voorwaarden voor een verder verblijfsrecht en zij reeds hierop konden anticiperen door elementen naar voor te brengen die volgens hun alsnog vereisten dat het tijdelijke verblijfsrecht zou worden verlengd. In deze situatie dient te worden aangenomen dat zij de mogelijkheid hadden om alle volgens hen dienstige stukken voor te brengen in het kader van hun vraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsrecht, zodat niet blijkt dat de minderjarige A.R. zich nog op dienstige wijze kan beroepen op een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (cfr. RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143).

In ieder geval dringt de vaststelling zich daarnaast op dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Ook wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dient te worden aangenomen dat deze enkel op nuttige wijze kan worden aangevoerd ter nietigverklaring van een administratieve beslissing indien gegevens worden aangebracht die het bestuur van de voor de vreemdeling nadelige beslissing hadden kunnen afhouden. Verzoekster toont niet aan dat de minderjarige A. R. informatie van die aard had kunnen verstrekken. Zo betwist verzoekster het determinerende motief in de bestreden beslissing niet dat de vader van de minderjarige A. R. die hij vervoegde niet langer beschikt over de vereiste stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om in de eigen behoeften en deze van zijn gezinsleden te voorzien teneinde dat deze laatsten niet ten laste vallen van de openbare overheden. Specifiek wat artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet betreft, geeft verzoekster weliswaar aan niet akkoord te gaan met de beoordeling die verweerder maakte betreffende de in deze bepaling opgenomen elementen – waarop wordt ingegaan bij de bespreking van het tweede middel – doch zij brengt zelf geen enkel concreet gegeven in deze zin aan waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden en dat van aard is dat het een verder verblijfsrecht van de minderjarige A. R. kan rechtvaardigen. Er blijkt dan ook niet welk belang de minderjarige A. R. heeft bij de aangevoerde schending van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op grond van de gegeven uiteenzetting kan geen schending van de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, worden vastgesteld.

3.1.2.2. In zoverre verzoekster verder nog verwijst naar een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing deze beginselen zou miskennen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting in de synthesememorie:

“Dat verzoekster de tekst van art. 11 Vw. herhaalt: [...]

Dat het voorlaatste lid het volgende vermeldt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing het volgende vermeldt inzake deze laatste paragraaf: [...]

Dat de hechtheid van de band op geen enkele moment wordt vermeld in de bestreden beslissing zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat er effectief rekening mee werd gehouden.

Bovendien meent verzoekster dat gedaagde bezwaarlijk uit de beweerdelijk korte duur van het verblijf in het Rijk kan afgeleid worden dat er zeker nog familiebanden sociale banden en culturele banden zijn in Marokko. Tenzij gedaagde beschikt over een magische kristallen bol kan zij zulks onmogelijk deduceren uit het beweerdelijk korte verblijf. Verzoekster meent dan ook dat het hier gaat om stereotiepe motivering waarvan gedaagde ze zou kunnen toepassen op alle gevallen waarbij het verblijf in het Rijk

kort zou zijn in verhouding met verblijf in het land van herkomst. Het is een passe partout motivering die trouwens herhaalt wordt in de beslissingen van de kinderen van verzoekster.

Dat zij de facto een voorwaarde toevoegt aan de wet en eigenlijk stelt dat er minstens sprake moet zijn van een relatief lang verblijf in het Rijk (in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst).

Maar er is meer, verzoekster meent dat gedaagde weet dat er een gezinsband is tussen haar en haar echtgenoot en dat gedaagde derhalve weet dat zij ingrijpt in het gezinsleven.

Dat zij derhalve dient te motiveren waarom zij meent een uitzondering te kunnen maken op het principe vermeld in art. 8 EVRM. Dat zij derhalve de proportionaliteit dient te verantwoorden en meer specifiek dient aan te tonen dat het ingrijpen in het gezinsleven noodzakelijk zou zoals vermeld in het tweede deel van art. 8 EVRM.

Dat gedaagde niet eens de moeite doet om art. 8 EVRM te vermelden in de bestreden beslissing.

Dat derhalve art. 11 § 2 geschonden wordt omdat gedaagde voorwaarden oplegt welke niet worden vermeld in de wet

Dat verder de materiële motivering geschonden wordt doordat gedaagde niet vermeldt dat er rekening wordt gehouden met de hechtheid van de band en tenslotte de noodzakelijke afweging van art. 8 ERVM eveneens niet vermeldt in de bestreden beslissing.”

3.2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat het verblijfsrecht van de minderjarige A. R. wordt beëindigd, omdat niet meer is voldaan aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer specifiek dat de vervoegde vreemdeling niet langer beschikt over de vereiste stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien teneinde dat deze laatsten niet ten laste vallen van de openbare overheden. Hierbij wordt verwezen naar het gegeven dat de vader onafgebroken leefloon geniet. Er wordt hierbij verder ook aangegeven dat de minderjarige A. R. pas op 30 juli 2011 in België is aangekomen en dat de korte duur van zijn verblijf niet opweegt tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, dat hij 15 jaar in Marokko heeft verbleven voorafgaand aan zijn komst naar België en dat gelet op de korte duur van zijn verblijf in België het ondenkbaar is dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met zijn land van herkomst. Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt in de bestreden beslissing verder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, evenals naar artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Er dient te worden aangenomen dat deze motivering de vreemdeling in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing een motivering diende te bevatten waarom verweerder meent "een uitzondering te kunnen maken op het principe vermeld in art. 8 EVRM". De Raad stelt evenwel vast dat op grond van een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, minstens impliciet, blijkt dat verweerder rekening hield met de aanwezigheid in België van de vader van de minderjarige A. R., al was het maar nu de bestreden beslissing net inhoudt dat wordt vastgesteld dat de minderjarige A. R. niet langer voldoet aan de voorwaarden om zijn vader in België te vervoegen, doch van oordeel was

dat niettemin een einde diende te worden gesteld aan het tijdelijke verblijfsrecht van de minderjarige A. R. gelet op het gegeven dat zijn vader onafgebroken leefloon geniet en bijgevolg niet langer kan voorzien in de behoeften van het gezin teneinde te vermijden dat zijn gezinsleden ten laste van de openbare overheden zouden vallen en gelet op de korte duur van het verblijf van de minderjarige A. R. in België daar waar hij reeds 15 jaar in Marokko heeft verbleven en bijgevolg kan worden aangenomen dat hij er nog familieband of culturele of sociale banden heeft. Er wordt aldus wel degelijk aangegeven op welke gronden verweerder besluit dat het recht op gezinsleven van de minderjarige A. R. niet opweegt tegen een niet-verlenging van zijn tijdelijke verblijfsrecht en er dient te worden aangenomen dat deze motivering volstaat om in rechte op te kunnen komen tegen de bestreden beslissing vanuit het oogpunt van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij op dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan deze die is voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

De Raad stelt daarnaast ook vast dat verzoekster bezwaarlijk kan stellen dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn. Er wordt immers ingegaan op de concrete situatie van de minderjarige A. R. Ook waar zij aangeeft dat het motief dat het gelet op de korte duur van het verblijf in België ondenkbaar is dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met Marokko stereotiep is en een "passe partout" motivering betreft, dient te worden geduïd dat het loutere feit dat een beslissing een overweging bevat die algemeen of stereotiep zou zijn in de zin dat deze op vele gevallen van toepassing is, op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, die verzoekster tevens geschonden acht. Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster het determinerende motief in de bestreden beslissing niet betwist, laat staan weerlegt, dat niet langer is voldaan aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer specifiek dat de vader van de minderjarige A. R. die hij vervoegde, gelet op het feit dat deze onafgebroken een leefloon geniet, niet langer beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om te voorzien in de behoeften van hemzelf en zijn gezin te voorkomen dat zijn gezinsleden ten laste vallen van de openbare overheden. Verzoekster voegt nog een arbeidsovereenkomst op naam van de vader van de minderjarige A. R. die is ondertekend op 20 november 2012, doch er dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoekster geeft wel aan niet akkoord te gaan met de beoordeling die verweerder maakte betreffende de elementen vervat in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster allereerst stelt dat de hechtheid van de band tussen de minderjarige A. R. en diens vader op geen enkel ogenblik wordt vermeld in de bestreden beslissing zodat niet blijkt dat er effectief rekening mee werd genomen, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing impliceert dat rekening werd gehouden met de gezinsband tussen de minderjarige A. R. en diens vader doch dat werd geoordeeld dat er geen redenen voorhanden waren betreffende deze gezinsband die zich verzetten tegen de bestreden beslissing. Verzoekster blijft verder in gebreke aan de hand van enig concreet gegeven aan te tonen dat de gezinsband dermate hecht zou zijn dat dit de beëindiging en niet-verlenging van het tijdelijke verblijfsrecht van de minderjarige A. R. in de weg stond.

De Raad stelt verder vast dat het niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder op grond van de gegevens dat de minderjarige A. R. reeds 15 jaar in Marokko verbleef en pas op 30 juli 2011 in België is aangekomen oordeelde dat het ondenkbaar is dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het herkomstland Marokko en dat er bijgevolg geen redenen betreffende de duur van het verblijf in het Rijk of het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst voorhanden zijn die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing. Door het louter plaatsen van vraagtekens bij de vraag of uit een kort verblijf in België steeds volgt dat er nog familiebanden en/of culturele of sociale banden bestaan met het herkomstland, zonder te betwisten dat de minderjarige A. R. reeds 15 jaar in Marokko heeft verbleven en zonder zelf gegevens aan te brengen dat deze geen dergelijke banden meer zou hebben met zijn herkomstland, wordt voormelde motivering niet weerlegd. Er blijkt ook geenszins dat verweerder aldus een voorwaarde zou toevoegen aan de wet. *In casu* is er geen enkele aanwijzing voorhanden dat de minderjarige A. R. in Marokko geen familiebanden of culturele of sociale banden meer zou hebben, hetgeen zij zelf ook op geen enkele wijze betoogt. De minderjarige A. R. dient bovendien samen met zijn moeder en zus het grondgebied te verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.2.3. In zoverre verzoekster verder nog een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM wenst in te roepen, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoont dat er *in casu* op verweerder gelet op het eerste lid van deze bepaling enige positieve verplichting zou rusten om de minderjarige A. R. toe te laten tot een verder verblijf op grond van de relatie met zijn vader of dat de bestreden beslissing een niet-gerechvaardigde inmenging vormt in dit gezinsleven met de vader. Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen om welke concrete redenen de door verweerder gemaakte afweging disproportioneel zou zijn. De Raad wijst er verder ook op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven met de vader in hun beider land van herkomst of elders zou worden verdergezet en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen. De vaststelling dringt zich daarnaast ook op dat verzoekster zelf in het kader van haar visumaanvraag in december 2010 verklaarde dat zij haar echtgenoot ontmoette in 1974 en dat deze sinds 1997 niet meer is teruggekeerd naar Marokko. Op grond hiervan dringt de vaststelling zich dan ook op dat de minderjarige A. R. en zijn vader voorafgaand aan de komst naar België van de minderjarige A. R. reeds jarenlang gescheiden hebben geleefd, zonder dat de vader blijkbaar periodiek naar Marokko afreisde om zijn gezin te zien. In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS